

Francia ország 2013. július

Ketten vágunk neki a nagy útnak, Mariann barátnőm és én. Az oda vezető utunk elég hosszú volt mert mi a busszal való utazást választottuk több okból kifolyólag is. Az igazság az, hogy borzasztóan hosszú és kényelmetlen volt, aki teheti ne ezt a megoldást válassza. De persze ennek is megvolt a maga szépsége.

Mikor megérkeztünk Párizsba a helyi metró szolgálatot kellett igénybe vennünk ami enyhén szólva is sokkal de sokkal nagyobb mint a pesti. Ha jól emlékszek több mint 15 vonal közül kellett kiválasztanunk a nekünk megfelelőt/megfelelőket. Szerencsére volt lent az aluljáróban egy kedves angolul beszélő „segíthetek” kisasszony, így az ő útbaigazítása után könnyedén szeltük át Párizst a föld alatt.

Azt a vonatot amit el szerettünk volna érni sajnos lekéstük és az egy órával későbbivel kellett mennünk ami csak annyiból érdekes ,hogy az érkezési ponton, állomáson vártak ránk a megadott időben. Több telefonszám is volt a birtokunkban amin jelezhattük ha valami változás vagy probléma lép fel. Természetesen egyből elkezdünk telefonálni, két telefonról folyamatosan. Ez volt az első igazán izgalmas dolog, hogy a telefonokat vagy nem vették fel vagy ki volt kapcsolva, majd amikor az egyik mégiscsak választ sejtetett, sajnálattal tapasztaltuk, hogy az ominózus úriember aki felvette a telefont nem tudott angolul, mi pedig nem tudunk franciául, így még mindig ott lebegett a fejünk felett a gondolat, hogy vajon várnak e ránk egy órát az állomáson. Végül valaki visszahívott minket aki úgy ahogy de tudott angolul és megbeszéltük vele, hogy érkezünk mindketten csak épp egy óra késéssel.

Aztán csak odaértünk és meg is találtuk a ránk várakozó kis csapatot. 1 szervező és 3 táborozó volt ott, akikkel gyors bemutatkozás után el is indultunk a táborba. Veterán furgonnal utaztunk, ez a tábor egész ideje alatt így működött. Elsőre kicsit furcsa volt és meglepő a látvány, ám később inkább az volt a meglepő, hogy ezek a régi autók mit ki nem bírnak.

És amikor megérkeztünk... Nem szépítem, az első benyomásunk annyi volt, hogy megrémültünk. Valószínűleg a mi hibánk volt mert nem tudatosítottunk magunkban már jó előre egy igazi fesztivál hangulatot, és kicsit feszélyezve is éreztük magunkat a rengeteg francia beszéd hallatán. Legelőször egy spanyol lánnyal barátkoztunk össze aki szintén kisebb sokkal fogadta a helyzetet. Ezzel a leányzóval az egész tábor alatt jóban voltunk és igen sokat beszélgettünk mivel ő nagyon szívesen kommunikált angolul már az első pillanattól.

Alapvetően sátoroztunk volna de a sátorhelyeket elmosta az árvíz, így alternatív megoldásként egy régi villában kaptunk szállást. A sátorozós kemping feeling azért megmaradt mert ágyak nem voltak tehát földön alvós dolog volt, amivel nem is volt semmi probléma. Volt konyha, volt wc, a fürdés egy szintén fesztiválra hajazó konténerben volt megoldva, amivel ugyancsak nem volt probléma mert minden nap takarítva volt.

Az első este természetesen az ismerkedés jegyében telt, és abban, hogy mindenki próbáljon meg nyitni a másik felé, áthangolódás a más nyelveken való beszélésre. Érkeztek spanyolok, kínaiak, oroszok, algériaiak, mi magyarok, és persze a házigazda országból voltak ott a legtöbben. A spanyolok nagy része tudott franciául és angolul is, de volt aki csak angolul. Mi is csak angolul beszéltünk ez az elején jelentett csak kisebb problémákat.

Aztán másnap elkezdődött a munka. A helyszínre szintén a kedves kis furgonokkal szállítottak minket minden munkanap reggelén. Kaptunk az elején egy kisebb eligazítást, körbe vezettek minket a területen, felvázolták mivel is kellene foglalkoznunk a következő két hétben. Idén is a tavalyi munkát

folytattuk, ami egy vízimalom helyreállítása Nanteuil en Vallée mellett. A munka számomra nagyon érdekes volt és kifejezetten szerettem csinálni. A csapatunk (két kicsi kínai lány, két spanyol fiú és mi ketten magyar lányok, néha volt változás a csapatban) a folyómeder támfalának egy részén munkálkodott. A folyamat hosszadalmas, megkeresni a megfelelő köveket, bepróbálni, ha szükséges faragni, vágni belőle, majd jöhet a habarcs. A szervezők értettek ennek a szakmának minden területéhez így minden csapathoz csatlakozott egy szervező is. Ők néha egyedül is, akkora köveket mozgattak meg, hogy mi csak tátottuk a szánkát. Volt néhány táborozó is akik nem először foglalatostkodtak ilyen munkával, ők többnyire a kő faragás terén segédkeztek és néhány perc alatt pár jól irányzott mozdulattal könnyedén formálták a megfelelő alakzatra a köveket. (ez a gyakorlatlan kezeknek sokkal nehezebben sikerült)

Naponta kétszer is volt szünet, az első 11-fél12 magasságában úgy nevezett tee time, amikor mindenféle kekszet, csokit, gyümölcsöt, joghurtot kaptunk, no meg persze kávé. Hozzá kell tenni, hogy a franciák kávéja iszonyatosan gyenge, több benne a víz mint a kávé. Ez kicsit érzékenyen érintett minket reggelente. A második szünet pedig természetesen az ebéd szünet, és akkor kicsit az étkezésről: soha semmiben nem volt hiány, annyit ettünk amennyit csak akartunk. Mi magunknak csináltunk mindent, a tábor elején fel kellett iratkozni egy nagy táblázatba, mert mindennapra volt egy kitchen team, ami egy szervezőből és 3 táborozóból állt. Az adott csapat aznap nem dolgozott hanem megfőzte az aznapi vacsorát és a másnapi ebédet. Ez is érdekes élmény volt, 30-35 emberre főzni minimum két fogást. Ez az otthonmaradós csapat végezte az aznapi takarítást is. Jó tanács annak aki menni tervezne és magyar kaját akar főzni, vigyen magával jó kis szegedi fűszerpaprikát (meg mellé egy kis magyar házi pálinkát ;)). Így a mindennapi főzőcske miatt nagyon sokféle ételt kóstolhattunk, különböző nemzeti ételeket is. Egyszer sem ettünk rosszat.

Az esték nagyon jó hangulatban teltek, nagyrészt volt valami program, játékok, vetélkedők, beszélgetés egy sör mellett. Soha egy pillanatig nem unatkoztunk.

Amikor pedig nem dolgoztunk akkor mentünk valahova, voltunk fesztiválozni ami talán az egyik legjobb és legérdekesebb program volt, voltunk városnéző túrán, egy szép kis városban, Angouleme-ben, jártunk egy bolhapiacon is ami nagyon hasonló az itthonihoz és nem igazán találtunk olyan dolgot ami drágább lett volna 2 eurónál, szinte minden 1 euró volt. Megnéztük a szervezet előző projektjét is.

Ami talán a legfontosabb, hogy ahogy teltek a napok egyre közelebb kerültek egymáshoz az emberek, sokszor már nem is számított, hogy ki milyen nyelven szólal meg, néha már értettük a francia és a spanyol szavakat is. Egy olyan hangulat és életérzés uralkodott mindenben amit nem igazán lehet leírni, mindenhol jött emberekből akik soha azelőtt nem látták egymást, és nagyon kevesen fogják újra látni egymást, egy olyan kis közösség jön létre pár nap alatt aminek fantasztikus hangulata és érzése van. Mindig találtál valakit akivel beszélgethettél, a végére már az is megtanult angolul kommunikálni aki az elején még nagyon vonakodott ettől.

Amivel a leginkább le tudom írni, hogy milyen volt ez a tábor az annyi, hogy nem akartam hazajönni az utolsó napon. Egész nyáron ottmaradtam volna. Miután hazajöttem még nagyon sokáig csak az járt a fejemben, hogy milyen jó lenne visszamenni. Iszonyatosan nagy élmény volt, minden percét szerettem, és ha most valaki azt mondaná, hogy itt egy busz és vissza lehet menni, most azonnal igent mondanék, és ülnék újabb 20 órát egyhelyben. Szóval imádtam és bármikor visszamennék újra, és annak aki menni szeretne csak ennyit mondanék, hogy vigyen paprikát, pálinkát, egy jó adag fesztivál feelinget, és legyen nyitott mindenre.

Duró Gréta, 2013. szeptember

a falszakasz amin dolgoztunk

A csapat az utolsó munkanapon

A szállásunk

